

[Per Hækkerup.]

situation, men de gør det desuden på en sådan måde, at der ikke herigennem sker nogen forøgelse af omkostningsniveauet herhjemme eller ikke nødvendigvis sker nogen forøgelse af omkostningsniveauet. Jeg tænker herved på, at forslagene sigter på at holde afgiftsforhøjelserne uden for pristallet, og at der samtidig foreslås gennemført en skærpelse af monopolloven, som sikrer, at den del af prisberegningerne og avanceberegningerne, der falder inden for monopollovens område, i hvert fald kontrolleres sådan, at unødige omkostningsstigninger kan undgås her. Tager man disse virkninger af forslagene i betragtning, tror jeg, man har lov til at sige, at regeringsforslagene tilgodeser hensynet til at holde omkostningsniveauet i ro og dermed bidrager til at opretholde eller forøge vort lands konkurrenceevne over for andre lande.

Den tredje hovedbetragtning, man må anlægge over for forslagene, er dernæst, hvorledes deres byrdefordeling er. Dér vil jeg gerne understrege, at det jo har været af en vis interesse at konstatere karakteren af den debat, der er foregået i oppositionspresen. Man har i denne debat udelukkende hæftet sig ved stabiliseringslånet, man har udelukkende interesseret sig for den talmæssigt begrænsede del af befolkningen, der skal yde bidrag til dette stabiliseringslån, medens man ikke har beskæftiget sig med de byrder, der pålægges den øvrige del af befolkningen. Jeg vil gerne understrege, at for mit parti er det ikke uden store principielle betænkeligheder, at vi er gået med til forslaget om, at de afgiftsforhøjelser, der nu foreslås, samt de tekstilafgifter, som tidligere blev modregnet ved udlevering af de sparebeviser, som jo nu foreslås fjernet, holdes uden for pristalsberegningen. Det betyder et indgreb over for indgåede overenskomster, som kun kan forsvares og kun kan godkendes i en situation, der gør det nødvendigt at foretage indgreb over for hele det økonomiske liv, og som også gør det nødvendigt, at lønmodtagerne yder deres bidrag til de fælles ofre, der skal bringes for at lette valutasituationen.

Jeg har med interesse bemærket den højtærede finansministers ord om de fremtidige problemer omkring pristalsreguleringen, og jeg vil gerne understrege, at der

her naturligvis ligger betydningsfulde problemer, som fortjener en alvorlig overvejelse. Det er imidlertid andre spørgsmål, den højtærede finansminister her har beskæftiget sig med, end dem, det i det konkrete tilfælde drejer sig om; de problemer, den højtærede finansminister har rejst, og som han har ladet foretage en undersøgelse af, drejer sig om en varigere ordning, hvorefter man skulle tage beskatningen helt ud af pristalsberegningen og altså ikke, således som der her er tale om, unnlade at omregne visse konkrete afgiftsforhøjelser, men helt fjerne skatteposten af pristalsbudgettet.

Hvorvidt dette vil betyde variationer i pristallet, der er større eller mindre end de nuværende pristalsvariationer, kan man naturligvis ikke have nogen begrundet formodning om, men det forekommer mig, at andre argumenter gør, at dette forslag fortjener at tages op til overvejelse. På samme måde, som lønmodtagerne ved afkald på pristalsregulering af afgiftsforhøjelserne — og det drejer sig alt i alt om 5 points i pristallet — er med til effektivt at yde et bidrag til bedringen af landets valutasituation, gælder det, at andre befolkningsgrupper, som bedre er i stand til at bære byrderne, kommer til at yde deres.

Det er urigtigt, når man i agitationen imod regeringsforslagene har søgt at give det udseende af, at der i disse forslag er tale om en ensidig foranstaltning vendt imod en lille befolkningsgruppe. Der er tale om foranstaltninger, som kommer til at omfatte hele befolkningen, og der er samtidig tale om foranstaltninger, som først og fremmest kommer til at lægge de største byrder dér, hvor man må gå ud fra at det private, individuelle forbrug ubestridelig er størst. Vi har jo alle sammen forud for valget erkendt, at når valget var overstået, lå problemerne der stadig væk, og at disse problemer måtte løses. Vi har fra socialdemokratisk side understreget, at vi var villige til at forhandle om metoder og fremgangsmåder, men det måtte være en forudsætning, at man, når byrdefordelingen skulle foretages, begyndte med at lægge byrderne dér, hvor forbrugsnedgangen lettest kunne bæres, d. v. s. dér, hvor der er det største individuelle forbrug.

Dette sigte er efter min opfattelse opnået